

Posolstvo zosnulého kňaza p. Filipa Štajnera

vdp. Lubomír Urbančok

10. mája 2021 ✝ Cirkev

Minulú sobotu sa zišli niekoľkí veriaci, aby sa rozlúčili so zosnulým kňazom, p. Filipom Štajnerom, ktorý zomrel na zákerné ochorenie. Toto ochorenie sa stalo známe zvlášť vďaka fyzikovi Stephenovi Hawkingovi. Choroba znemožňuje postupne fungovanie končatín a následne i samotné dýchanie chorobou postihnutého človeka. Mnohí si v tejto súvislosti kládli otázku, aký má takýto život zmysel.

Páter Filip chorobe podľahol takmer mesiac po tom, čo svet obletela správa o smrti známeho pokrokového teológa Hansa Künga. Ten, keď ochorel na Parkinsonovu chorobu, požiadal jednu holandskú firmu, aby, keď už jeho „kvalita života“ nebude dostatočná, vykonali na ňom eutanáziu.

Máme tak pred očami smrť 2 kňazov, ktorých postoj k životu a napokon aj viere bol diametrálne odlišný. Na jednej strane český kňaz, ktorý si svojím odmietavým postojom k prijímaniu na ruku zaslúžil vyhodenie z dominikánskeho rádu, druhý, popierajúci základné pravdy katolíckej viery, avšak vcelku uznávaný. K smrti prvého sa sotva kto vyjadril, druhého napriek jeho postojom, ktoré sú ťažko prijateľné, spomínali ako veľkého muža viery. Obaja už predstúpili pred Božiu tvár. Pred tvár toho, ktorý jediný môže nad nimi vyniesť spravodlivý súd a odmeniť, či potrestať. Život p. Filipa však zanecháva pre nás niekoľko dôležitých posolstiev.

Jeho osoba sa stala známa kvôli tomu, že zašiel až do Ríma za Jánom Pavlom II., aby mu odovzdal podpis veľkého množstva kňazov, ktorí boli proti zavedeniu svätého prijímania na ruku v Českej republike a prosil ho, aby táto žiadosť českej cirkvi bola zamietnutá. Následne bol označený za neposlušného rebela a vyhodенý z rehole, ktorú miloval. Škoda, že jeho spolubratia zabudli na ich vznešeného rehoľného spolubrata, svätého Tomáša, ktorý vyučoval, že čnosť poslušnosti neznamená v žiadnom prípade potlačenie vlastného názoru a podriadenie sa rozhodnutiu autority nie je súhlasom s daným nariadením.

P. Filip, ako sčítaný a scestovaný človek (dlhé roky žil v USA) vedel veľmi dobre, ako sa dovoľenie prijímania na ruku vyvíjalo na Západe. Spolu so sv. Petrom Eymardom vyznával, že viera Cirkvi kvitne tam, kde kvitne úcta k Pánovej prítomnosti v Eucharistii. Ako verný žiak Anjelského učiteľa vedel, že viera vzhľadom na antropologickú konštrukciu človeka súvisí veľmi hlboko aj so symbolmi a gestami. Svoj názor nezmenil ani počas utrpenia, ktoré prežíval. A to je jeho druhá lekcia pre nás, ktorí sme ostali pútnikmi na tejto zemi.

Svojím utrpením vydával svedectvo svojej viery. Činil tak uprostred sveta i Cirkvi, kde je častokrát viac sympatií pre popierača náuky Cirkvi, ktorého dielo je kladené k zamysleniu za cenu akéhosi falošného „pohodáctva“, než pre zástancu mnoho stáročnej praxe, ktorá viedla k rozkvetu viery. P. Filip ostával verný viere svojich predkov vrátane ich tradícií, ktoré sú súčasťou Tradície. Nie je náhoda, že nachádzal inšpiráciu v autoroch akými je medzi mnohými Božia služobnica, Luisa Piccarettová. Celosvetovo je možné sledovať veľký záujem, ktorí mnohí veriaci k týmto mystikom kladú. V tomto záujme sa napĺňajú slová Pavla VI., keď povedal, že dnešný svet viac než ohlasovateľov, potrebuje svedkov. Sú to tie isté slová, ktoré prikázal aj chudáčik z Assisi svojim synom, keď im povedal, aby kázali a keď je potrebné, použili k tomu aj slová. P. Filip hoci takmer ochromený, veľmi pracne preložil práve hodiny utrpenia Pána od tejto Božej služobnice, ktoré boli pre neho samého veľmi povzbudivé.

Tretia lekcia, ktorú nám p. Filip odovzdal, je jeho mariánska úcta. Boh si ho povolal v najkrajší mesiac roka, v ktorom sa zvlášť uctieva výsady, ktoré On sám udelil Božej matke. Mnohí z nás majú vo svojej knižnici vydanie *O pravej mariánskej úcte* od sv. Ľudovíta Grigniona z Montfortu v českom vydaní, ktoré on sám preložil. Vzácné dielo, o ktorom Ján Pavol II. povedal, že je jeho denným čítaním. Náš zosnulý páter nám tak ukazuje, že hoci sú čoraz častejšie postoje, ktoré sa rozchádzajú s tradičnou náukou Cirkvi o privilegiách, ktoré dal Boh Márii, máme im ostať verní.

Páter Filip dobojoval dobrý boj, pre pravdy viery. Ukázal, že je možné byť radostným človekom aj kňazom, keď si mnohí myslia, že to možné nie je. Modlitba, ktorú počas svojho života praktizoval, a dopĺňal ju o svoje utrpenie, sa už stala jeho večným údelom vo večnom nazeraní na tvár Toho, pre Ktorého a s Ktorým počas svojho pozemského života prinášal kňazskú obetu. Nech odpočíva v pokoji.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/posolstvo-zosnuleho-knaza-p-filipa-stajnera/>